

a následne opakovaným podnetom na krajskú prokuratúru. Tento jej opakovaný podnet bol napadnutým upovedomením odložený.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že v jej veci nebolo vykonané účinné vyšetrenie, na čo zo strany krajskej prokuratúry nedostala náležitú odpoveď. Podľa jej názoru skutočnosť, že skutok nebol posúdený ako trestný čin, ale iba ako priestupok, znemožnila aj samotné vyšetrenie veci. Domnieva sa, že k jej veci pristupovali štátne orgány ľahostajne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým upovedomením.

6. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhovie podľa predstáv jeho pisateľa (I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06).

7. Prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom upovedomení k námietkam sťažovateľky uviedol, že vo veci boli naplnené podmienky na postup podľa § 60 ods. 3 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), teda na uloženie veci záznamom z dôvodu, že sa v lehote podľa § 59 ods. 4 tohto zákona (jeden mesiac, pozn.) nepodarilo zistiť skutočnosti svedčiace o tom, že priestupok spáchala konkrétna osoba. Ďalej poukázal na to, že vo veci bolo vykonané šetrenie na mieste priestupku, ktoré však nevedlo k objasneniu predmetného skutku. Zo strany polície bola realizovaná aj identifikácia mobilného telefónu podľa IMEI čísla, pričom bola stotožnená osoba, ktorá si mala daný mobilný telefón kúpiť od neznámej osoby a následne ho ďalej predať.

8. Podľa prokurátora krajskej prokuratúry nebolo v danej situácii účelné vykonávanie ďalšieho dokazovania týkajúce sa výšky škody (ceny telefónu v čase a v mieste činu, pozn.). Okrem toho, aj v prípade kvalifikácie skutku ako prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov by bolo vo veci vykonávané len skrátene vyšetrenie. V danej veci však nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by v rámci prípadného skráteneho

vyšetrovania mohli viesť k zaisteniu osoby páchatel'a vo vyššej miere, než sa stalo v rámci objasňovania priestupku.

9. Z napadnutého upovedomenia napokon vyplýva aj to, že uloženie veci podľa zákona o priestupkoch neznamená, že konajúci orgán sa objasňovaním priestupku už ďalej nezaoberá, ale jeho povinnosťou až do zániku zodpovednosti za priestupok je vykonať všetky úkony, ktoré by mohli viesť k zisteniu jeho páchatel'a.

10. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého upovedomenia konštatuje, že prokurátor krajskej prokuratúry sa podrobným a presvedčivým spôsobom zaoberal námietkami sťažovateľky a odpovede ním poskytnuté nevykazujú známky svojvôle tvrdenej sťažovateľkou. V napadnutom upovedomení je objasnené, prečo sa v danej veci napriek postupu (snahe) polície nepodarilo stotožniť páchatel'a, i to, že kvalifikácia skutku ako trestného činu by v konečnom dôsledku neznamenala sťažovateľkou tvrdené lepšie objasnenie či prešetrenie danej veci.

11. Pokiaľ sťažovateľka namieta aj porušenie jej práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd v krátkosti konštatuje, že sťažovateľka ústavnému súdu vôbec neobjasnila aplikáciu označeného článku dohovoru v jej prípade, o to menej v situácii, keď nenamietala porušenie žiadneho iného článku dohovoru. Článok 13 dohovoru totiž nemá samostatnú existenciu, ale iba dopĺňa iné ustanovenia dohovoru a jeho protokolov (pozri napr. rozsudok vo veci Zavoloka proti Lotyšsku zo 7. 7. 2009, sťažnosť č. 58447/00, bod 35). Žiadne takéto ustanovenia sťažovateľka neoznačila a ani nenamietala ich prípadné porušenie.

12. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

13. Pokiaľ ide o žiadosť sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd dáva do pozornosti § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, možno ustanoviť právneho zástupcu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to (1) ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľ'a a (2) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

14. Odhliadnuc od prípadného splnenia prvej podmienky, ktoré nebolo pred ústavným súdom žiadnym spôsobom preukázané, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade už na prvý pohľad nie je splnená druhá podmienka na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, keďže na základe už uvedených záverov možno konštatovať, že zo strany sťažovateľky ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

15. Na základe uvedeného tejto žiadosti sťažovateľky ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku tohto uznesenia).

16. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu